
КОРОЛІВСТВО МОСТІВ
ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

Королівство мостів

The Bridge Kingdom

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Bridge Kingdom, Danielle L. Jensen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Лара

Лара сперлася ліктями на низьку пісковикову стіну, не відриваючи очей від сонця, що розжареною кулею сповзало до далеких гірських вершин. Між нею й ними не було нічого, крім розпечених піщаних дюн, скорпіонів і зрідка ящірки. Непрохідний шлях для всякого, хто не має доброго верблюда, потрібних припасів і чималої дози везіння.

Не те щоб її не спокушало спробувати не раз.

Пролунав гонг, і відлуння покотилося подвір'ям. П'ятнадцять років поспіль він кликав її на вечерю щовечора, але цього разу пройняв її наскрізь, наче бойовий барабан. Лара глибоко вдихнула, щоб угамувати нерви, тоді розвернулася й рушила через тренувальний двір до високих пальм, а її рожеві спідниці шепотіли довкола ніг. Усі одинадцятеро її зведених сестер сходилися до того самого місця, кожна в іншій сукні, колір якої Майстриня естетики ретельно добирала так, щоб підкреслити їхню вроду.

Лара терпіти не могла рожевого, але ніхто не питав її думки.

П'ятнадцять років вони просиділи в цій клітці, і сьогодні була їхня остання спільна ніч. Майстер медитації наказав їм провести годину перед вечерею в улюбленому місці й подумки перебрати все, чого вони навчилися і чого досягнуть за допомогою здобутих знарядь.

Точніше, чого досягне *одна* з них.

Найлегший вітерець приніс до Лари запах оази. Запах плодів і зелені, диму від смаженого м'яса і понад усе води. Дорогоцінної, дорогоцінної води. Табір стояв на одному з небагатьох джерел посеред Червоної пустелі, далеко від караванних шляхів. Відлюдний. Таємний.

Саме так, як любив їхній батько, король Марідрини. А з того, що вона про нього чула, це був чоловік, який завжди отримував бажане, так чи інакше.

Зупинившись на краю тренувального двору, Лара потерла підошвами об литки, струшуючи пісок, а тоді взула тендітні сандалі на високих підборах, і рівновага її була така певна, наче на ногах були бойові чоботи.

Цок, цок, цок. Підбори вибивали такий самий шалений ритм, як її серце, поки вона йшла мозаїчною доріжкою й перетинала маленький місток, а над дзюрчанням води здіймалися ніжні звуки струнних. Музиканти прибули з батьковою свитою, щоб розважати гостей на сьогоднішньому бенкеті.

Вона не сумнівалася, що назад вони не поїдуть.

По спині скотилася крапля поту, ремінець, що притискав ніж до внутрішньої сторони стегна, вже став вологим. *Ти не помреш сьогодні*, беззвучно повторювала вона. *Тільки не сьогодні*.

Лара з сестрами зійшлися в центрі оази, на подвір'ї, яке джерело обвело кільцем і перетворило на острівець зелені. Вони пішли до величезного столу, застеленого шовком і заставленого сріблом для дюжини чи й більше страв, що чекали за лаштунками. За тринадцятьма кріслами стояли слуги, усі німі, з поглядами, втуленими в землю. Коли жінки наблизилися, слуги відсунули крісла, і Лара сіла не дивлячись, знаючи, що під нею буде рожева подушка.

Жодна з сестер не озвалася.

Під столом чиясь рука стисла її руку. Лара дозволила собі зиркнути ліворуч і коротко зустрітися поглядом із Сархіною, а тоді знову втупилася в тарілку. Усі дванадцятеро були дочками короля, і всім виповнилося по двадцять, а народила кожну інша з його дружин. Лару та її зведених сестер привезли до цього таємного місця, щоб вони пройшли навчання, якого не отримувала жодна марідринська дівчина. Тепер це навчання завершилося.

Лару занудило так, що шлунок скрутило, і вона випустила руку Сархіни: шкіра найближчої сестри, прохолодна й суха порівняно з її власною, викликала в неї бажання виблювати.

Гонг пролунав знову, музиканти змовкли, і дівчата підвелися. За мить з'явився їхній батько: його срібне волосся блищало в світлі ламп, поки він ішов стежкою до них, а блакитні очі були точнісінько такі, як у кожної присутньої дівчини. Піт стікав по ногах Лари цівками, а вишкіл змушував її підмічати кожну дрібницю. Індиго його каптана. Потерту шкіру чобіт. Меч на поясі. І ледь помітні обриси клинка, схованого вздовж хребта, коли він повернувся, щоб обійти стіл.

Коли він сів, Лара з сестрами пішли його прикладом, і жодна не вимовила й звуку.

— Доньки. — Відкинувшись на спинку крісла, Сайлас Веліант, король Марідрини, усміхнувся, дочекався кивка свого дегустатора й зробив довгий ковток вина. Усі повторили його рух, але Лара ледь відчула смак багряної рідини на язику.

— Ви найцінніший із моїх скарбів, — мовив він, змахнувши келихом, щоб охопити їх усіх. — З двадцяти моїх нащадків, яких сюди привезли, лишилися живі тільки ви. Те, що ви вижили, що ви *розквітли*, це справжнє досягнення, бо вишкіл, який ви пройшли, став би випробуванням і для найкращих із чоловіків. А ви не чоловіки.

Лише цей самий вишкіл не дав Ларі примружити очі. Не дав вихлюпнути бодай якусь емоцію.

— Вас усіх привезли сюди, щоб я міг визначити, котра з вас найкраща. Котра стане моїм ножем у темряві. Котра стане королевою Ітікани. — Його очі мали стільки співчуття, скільки його є в скорпіона з пустелі. — Котра зламає захист Ітікани і тим дасть Марідрині змогу повернути колишню велич.

Лара кивнула раз, і всі сестри зробили те саме. Передчуття не було. Принаймні щодо батькового вибору. Той вибір було зроблено кілька днів тому, а Марилін сиділа на протилежному кінці столу, із золотистим волоссям, заплетеним над чолом наче корона, і в сукні з ламе в тон. Марилін була очевидним вибором: розумна, шляхетна, прекрасна, мов світанок (і така ж принадна, як захід сонця).

Ні, передчуття стосувалося того, що буде далі. Уже обрали ту, яку запропонують кронпринцові, а тепер королю королівства Ітікани. Невідомо було, що станеться з рештою. Вони були королівської крові, а отже, чогось варті.

Останні дві ночі всі сестри, Марилін теж, збивалися докупи на купі подушок і міркували про свою долю. За котрого з королівських візирів їх можуть віддати. Яким іншим державам запропонують як наречених. Ні чоловік, ні королівство не мали значення. Усі дбали лише про одне: це була б свобода від цього місця.

Але ті довгі ночі Лара лежала осторонь, нічого не пропонуючи, і використовувала час, щоб дивитися на сестер. Любити їх. Згадувати, як вона билася з кожною з них так само часто, як міцно її обіймала. Їхні усмішки. Їхні очі. Те, як навіть по дитинстві вони горнулися одна до одної, наче купа цуценят, щойно відлучених від матері.

Бо Лара знала те, чого не знали інші: батько мав намір випустити з табору лише *одну* сестру. І це буде майбутня королева Ітікани.

Перед нею поставили салат із сиром і яскравими фруктами, і Лара їла механічно. *Ти житимеш, ти житимеш, ти житимеш*, повторювала вона про себе.

— Відколи сягає пам'ять, Ітікана тримає торгівлю за горло, творячи королівства і руйнуючи їх, наче якийсь темний бог. — Батько говорив до них, і очі його яскраво палали. — Мій батько, і його батько, і батько його батька, усі прагнули зламати Королівство мостів. Убивцями, війною, блокадами, будь-якою зброєю, яка була під рукою. Але жодному з них не спало на думку скористатися жінкою.

Він лукаво всміхнувся.

— Марідринські жінки м'які. Слабкі. Нічого іншого з них, крім ведення господарства й виховання дітей. Крім вас дванадцятьох.

Лара не кліпнула. Жодна з сестер теж, і вона на мить подумала, чи розуміє він, що кожна з них зважує, чи не вдарити його в серце за образу, що прозвучала в цих словах. Він мав би добре знати, що кожна на це здатна.

Батько вів далі.

— П'ятнадцять років тому король Ітікани зажадав наречену для свого сина й спадкоємця як данину. Як *плату*. — Його губа скривилася в глузливій посмішці. — Той покидьок помер рік тому, але його син нагадав про належне. І Марідрина готова. — Його очі перебігли на Марилін, а тоді на слуг, що прибирали тарілки з-під салату.

У тінях ночі, що густішала, Лара відчула рух. Відчула присутність юрби солдатів, яких батько привів із собою. Слуги знову

з'явилися, несучи парувальні миски з супом, а перед ними плив запах кориці й цибулі-порею.

— Жадібність Ітікани, її зарозумілість, її зневага до *вас* стануть причиною її загибелі.

Лара дозволила погляду залишити батькове обличчя й обвела очима кожну зі своїх сестер. З усім їхнім вишколом, з усім знанням його планів, він не мав наміру залишити живою жодну з них, окрім обраної, довше ніж на годину після цієї вечері.

Супи поставили перед ними, і кожна з сестер чекала, поки батьків дегустатор зробить перший ковток і кивне. Тоді вони взяли ложки й слухняно заходилися їсти.

Лара зробила те саме.

Батько вважав, що розум і краса найважливіші в доньці, яку він обере. Що це має бути дівчина, найталановитіша в бою й стратегії. Дівчина, найталановитіша в мистецтві спальні. Він думав, що знає, які риси вирішують усе, але забув про одну.

Сархіна заціпеніла поряд.

Мені шкода, беззвучно прошепотіла Лара сестрам.

Тоді тіло Сархіни стало конвульсивно сіпатися.

Молюся, щоб ви всі знайшли свободу, на яку заслуговуєте.

Ложка вилетіла з руки Сархіни й полетіла через стіл, але жодна з інших дівчат цього не помітила. Жодну це не обходило. Бо всі вони давилися, піна підступала до їхніх губ, вони смикалися й хапали повітря, одна по одній падаючи вперед, назад чи набік. А тоді всі завмерли.

Лара поклала ложку біля порожньої миски й раз глянула на Марилін, яка лежала обличчям у тарілці. Підвівшись, вона обійшла стіл, підняла сестрину голову з миски, обережно витерла суп і поклала Марилін щокою на стіл. Коли Лара знову підвела очі, батько стояв блідий, з мечем, наполовину витя-

гнутим із піхов. Солдати, що чатували за лаштунками, кинулися вперед, заганяючи перелякану прислугу на місце. Але всі, *усі* дивилися на неї.

— Ви помилилися у виборі, батьку. — Лара стояла рівно, звертаючись до свого короля. Вона не відводила від нього погляду, дозволивши темній, чіпкій і себелюбній частині своєї душі піднятися на поверхню й визирнути на нього. — Наступною королевою Ітікани буду я. І я поставлю Королівство мостів на коліна.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-bridge-kingdom/